

de interessanteste, men ganske vist mindst paalidelige de, som have fra den Del af Besætningen paa „Ganfa“, som med en stor Ikslage paa en ganske vidunderlig Maade rejste langs Østkysten af Grønland. Manglen paa Paalidelighed ved Beretningen ligger ikke i svigtende Troværdighed hos Følkene, men i de eiendommelige Forhold, hvorunder Reisen blev udført, og Manglen paa Instrumenter til at anstille de fornødne Observationer undervejs. Men ligesom disse Følk paa Ikslagen dreve Nord fra Sønder efter og bjerget deres Liv efter en Reise, som skulde synes umulig, saaledes tør det antages, at Forholdene ville paa mange Maader begunstige en Expedition, der kunde søge ind imod Land paa et nordligt Punkt af Grønlands Østkyst, og dernæst søgte Sønder efter. Hvor højt man vil kunne komme op, er et meget stort Spørgsmaal. Den største nordlige Høide, der er naaet af nogen Nordpolsfarer, er, saavidt jeg erindrer, noget over 83 Grader, altsaa en Afstand af omtrent 100 danske eller geografiske Mile fra Nordpolen. Det nordligste Punkt, man har iagttaget paa Grønlands Østkyst, ligger betydeligt lavere. Der er i de seneste Aar, navnlig i sidste Sommer ved Hjælp af Skonnerten „Ingolf“ gjort en Række af Iagttagelser paa Grønlands Østkyst, som ere af stor Betydning og Interesse, og som ere udførte fra dette Skibs Side med høj Grad af Konduite og Dygtighed. Men Spørgsmaalet er ikke, om man vil kunne nærme sig mere eller mindre til Polen, men det gjælder væsentligt om at komme til Kundskab om, hvorledes den grønlandske Østkyst egentlig er bestaaende, hvorledes Iksformationerne der ere, og hvorledes de Naturforhold ere, som betinge den Iksdrift, der udgaar fra den østlige Side og derfra gaar rundt om Kap Farvel langs Grønlands Vestside, drivende Syd fra mod Nord, og hvis Indflydelse paa de klimatiske og meteorologiske Forhold er saa stor, at der neppe er nogen Tvivl om, at en grundig Undersøgelse paa dette Omraade vil i en næsten uanet Grad gjøre os til Herrer over de mange meteorologiske Gaader, som endnu henstaa uløste. Det vil derfor være af stor Betydning, at det Spørgsmaal, som er reist fra Regjeringens og Kommissionens Side, bliver i den kommende Tid gjort til Gjenstand for en omhyggelig Overveelse. Udvalget har anset det for rigtig at holde baade sine og Thingets Hænder frie med Hensyn til de Bevillinger, som maatte gives paa dette Omraade; men ved Siden deraf anlager jeg, at jeg ikke feiler, naar jeg udtaler den Anskuelse, at der baade i Udvalget og i Thinget og i hele vort Følk vil være en høj Grad af Interesse for Løsningen af denne Opgave, og at man ikke vil regne det for at være nogen for stor Udgift, hvad der paa en forstandig Maade anvendes til at løse denne geografiske Opgave, men vil anse det for at være Dyrkeligheden af en Pligt, som

naturlig paahviler os. Spørgsmaalet kan imidlertid kun være dette: forinden man skrider til Opgavens Løsning, at samle alle de Oplysninger, som overhovedet kunne faas fra faglyndige Følk. Der er — det er os ikke ubekendt — meget delte Meninger, selv mellem dem, der ere vel bekendte med Forvæningerne mellem Island og Grønland, om Bestaaenheden af dem, om Iksforholdene og om Muligheden af at sætte en Expedition i Land fra et Punkt ude i Spen, og det er derfor meget muligt, at den Tanke, som jeg tillod mig at betegne som genial, praktisk ikke lader sig udføre, og at man maa blive staaende ved den Løsning, som Kommissionen har anbefalet. Derom er det overhovedet ikke let for os, der ikke ere særlig faglyndige i dette Spørgsmaal, at have nogen Mening. Men naar Overveelsen er endt, og Kommissionen og Ministeriet blive staaende ved et Resultat, tør jeg antage, at der her i Thinget, ligesom ganske sikkert udenfor det, vil være Beredvillighed til at yde de dertil fornødne Midler, og at den Betsættelse, man nu har taget, at indskrænke Bevilningen af de 5,000 Kr. til det enkelte Niemed, til hvilket den skal anvendes, uden at pege hen i Fremtiden, ikke maa eller skal forstaaes som en Tilkendegivelse af nogen Utilbøielighed til senere paany at tage Spørgsmaalet under Overveelse og skænke det den velvillige Understøttelse, uden hvilken det ikke vil kunne føres praktisk igjennem.

Winther: Der er et Par Ændringsforslag, hvoraf jeg alene er betegnet som Forslagsstiller; men dog vilde jeg ikke have indtaget denne Stilling, dersom det ikke var mig bekendt af Forhandlingerne i Udvalget, at Anskuelserne i Retning af de vedkommende Forslag deles af den største Del af Udvalgets Medlemmer. Det er altsaa mere tilfældigt, at jeg er kommen til at staa ene som Forslagsstiller. — Med Hensyn til det første, et Ændringsforslag under Nr. 12, maa jeg sige, at Ideen dertil er fremkommen fra anden Side, men jeg fandt det i høj Grad rigtig at gaa den Vej, som et andet æret Medlem af Udvalget, der allerede har udtalt sig om Sagen, er gaaet. Den ærede Minister havde jo nemlig under Nr. 11 stillet Forslag om, at man skulde give en Understøttelse af 1,000 Kr. til Brøndgraver Spørensen i Anledning af hans Gravemaskine. En Del af Udvalgets Medlemmer har haat den Anskuelse, at dette 1,000 Kr. vilde ikke komme til at betyde andet end et Bidrag til, at den samme Mand overhovedet kan leve, og da der jo nu her som vist ogsaa mange andre Steder er temmelig stor Frygt for, at man ved at gaa ind paa Forslag af denne Art kunde skaffe sig en Mængde af de mest ingeniøse Følk her i Landet frem paa et Standpunkt, der kom til at ligne det, den ærede Opsinder her staaar paa, efter Ministerens Forslag, nemlig at de have anvendt mange Aar med en Svær